

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/140/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316203382
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5316203382.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: C. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/X, XXX XX V., zastúpený spoločnosťou STEHURA & partners, v.o.s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 47 246 863, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o zaplatenie 142,26 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 12C/107/2016-39 zo dňa 07. novembra 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 12C/107/2016-39 zo dňa 07. novembra 2017 vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 142,06 Eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 142,06 Eur od 28.06.2016 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o trovách konania, p o t v r d z u j e .

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

V nenapadnutej časti, vo výroku, ktorým okresný súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, z o s t á v a rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 12C/107/2016-39 zo dňa 07. novembra 2017 n e d o t k n u t ý .

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 142,06 Eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 142,06 Eur od 28.06.2016 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok III.).

2. Citujúc ustanovenia 3 ods. 1, § 39, § 41, § 52 ods.1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, ods. 6, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456, § 458 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy medzi sporovými stranami (ďalej „zákon č. 129/2010 Z.z.“) konštatoval na základe vykonaného dokazovania, že zmluvný vzťah bol medzi sporovými stranami založený na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500036023 zo dňa 25.11.2013, ktorý typ zmluvy je upravený v zákone č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník a patrí medzi absolútne obchody. Žalobca v danom prípade vystupoval ako fyzická osoba, ktorá pri uzavretí zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, teda konal ako spotrebiteľ, kým žalovaný pri poskytovaní úveru vystupoval v rámci svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ, na základe čoho súd konštatoval, že ide o zmluvu, ktorá spĺňa podmienky spotrebiteľského úveru a bolo potrebné aplikovať právnu úpravu uvedenú v zákone č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia

Zmluvy, ktorá je úpravou "lex specialis" k úprave v zmysle Obchodného zákonníka, a rovnako tak ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl.), ktoré obsahujú úpravu spotrebiteľských zmlúv. Zo zmluvy o revolvingovom úvere uzatvorenej medzi sporovými stranami dňa 25.11.2013 mal okresný súd preukázané, že žalovaný poskytol žalobcovi úver (úverový limit) vo výške 1.290 Eur s počtom splátok 42, s mesačnou splátkou vrátane úrokov 69,12 Eur, celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.903,04 Eur, RPMN za úver 68,88 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,02 %, priemernou RPMN za úver 45,94 %, predpokladanou RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,02 % a ročnou úrokovou sadzbou úrokov z omeškania 5,25%. Žalobcovi bola poskytnutá čiastka úveru 1.290 Eur, avšak podľa výpisu z účtu zo dňa 26.11.2013 mu bola na účet zaslaná suma 1104,74 € od žalovaného s VS: 8500036023 (č.l. 23 spisu). Žalobca uhradil žalovanému sumu 1246,80 Eur, ktorú skutočnosť žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnoval; okresný súd mal žalobcom tvrdenú sumu úhrady preukázanú ako nespornú. Okresný súd vzhľadom na charakter dojednaného zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami (spotrebiteľský vzťah) poukázal na absenciu niektorých obligatórných náležitostí dotknutej spotrebiteľskej Zmluvy uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorých absenciu zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatnosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon, a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Okresný súd nepovažoval za splnenú obligatórnu náležitosť uvedenia RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z., keď do celkového výpočtu RPMN nebola zakomponovaná odplata za poskytnutie služby spočívajúcej v odklade splatnosti splátok a táto nesprávnosť mala za následok skreslenie údaju o RPMN. Na podklade tohto pochybenia výška RPMN nezodpovedala skutočným nákladom na poskytnutý úver. Okresný súd mal ďalej preukázané, že v Zmluve o revolvingovom úvere chýba, absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. a uvedenie výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. - v zmluve je uvedený len údaj o výške mesačnej splátky vrátane úrokov a poplatkov bez špecifikácie koľko činí mesačná istina, úrok a iné poplatky. Na základe takto zisteného skutkového stavu, pri neuvedení obligatórných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/, j/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. okresný súd považoval žalovaným poskytnutý úver žalobcovi v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bezpoplatkový. V situácii, keď žalobca žalovanému uhradil sumu 1.246,80 Eur a žalovaný poskytol žalobcovi sumu 1.104,74 Eur, v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka vznikol žalobcovi voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 142,06 Eur, ktorý súd žalobcovi na základe vykonaného dokazovania priznal. Zároveň žalobcovi v zmysle § 517 ods. 2, § 492 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších zmien priznal voči žalovanému aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne (správna sadzba ECB) zo sumy 142,06 Eur (súd reálne nemal preukázané zo strany žalobcu, kedy bola výzva doručená žalovanému resp. či vôbec bola výzva odoslaná, a preto počiatok omeškania stanovil nasledujúcim dňom po doručení žaloby žalovanému), keďže s vydaním bezdôvodného obohatenia sa žalovaný dostal do omeškania. Žalobu v časti uplatneného úroku z omeškania od 20.4.2016 a v časti nároku nad rámec zákonom stanovenej sadzby súd žalobu zamietol.

3. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým okresný súd žalobe vyhovel (výrok I.) a výroku o trovách konania (výrok III.) podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu zamietne a žalovanému prizná voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

4. Nesúhlasil s rozhodnutím prvoinštančného súdu o nedostatku náležitostí Zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j/, f/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z.. Okresný súd svoj právny záver o absencii správnej výšky RPMN v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadnym spôsobom neodôvodnil a nie je zrejmé, na základe čoho mal súd preukázanú nesprávnosť údaju o RPMN, na základe akých dôkazov k právnemu záveru dospel, aké skutkové závery prijal a ako vec posúdil po právnej stránke. Poukázal na postup pri určovaní RPMN v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. a bol toho názoru, že okresný súd pri svojom rozhodovaní nepoužil relevantné ustanovenia týkajúce sa výpočtu RPMN, na základe čoho nemohol správne posúdiť, či je údaj o RPMN uvedený správne. Zákonná úprava určenia výšky RPMN nielen svojím textom, ale aj spôsobom určenia vychádza z toho, že sa nejedná o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Na potvrdenie svojich právnych záverov poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/106/2016 zo dňa 03.11.2016, v zmysle ktorého, ak sa účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali na výške úveru, termíne jeho splatnosti, výške, počte a splatnosti splátok úveru, úrokoch z úveru a ostatných nákladoch úveru, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanovenej matematickej vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to bez ohľadu na to, či samotný

dlužník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie. Vo vzťahu k právnomu záveru prvoinštančného súdu o absencii uvedenia výšky, počtu a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov odvolateľ uviedol, že uvádzanie výšky, počtu a termínov splatnosti splátok neznamena ich rozčlenenie na časť istinu, časť úrok a časť iné poplatky, o čom rozhodol nielen Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15, ale jeho názor prevzala aj Národná banka Slovenska; uvedené vyplýva aj zo Smernice 2008/48/ES. Ak by mala zmluva obsahovať rozpísanie splátky, postrádalo by zmysel právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z., čo len potvrdzuje nesprávnosť a nedôvodnosť právneho záveru prvoinštančného súdu. Odvolateľ ďalej uviedol, že časť zmluvy môže byť určená napríklad aj odkazom na obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzatvárajúcim zmluvný vzťah známe alebo k návrhu priložené. V prejednávanej právnej veci bol právny vzťah medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom uzatvorený na základe Zmluvy o revolvingovom úvere, zmluvnými dojednaniami a oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - obsah Zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy a rovnako aj prílohy tvoriace súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere v zmysle článku 7 ods. 7.1 písm. g/ zmluvných dojednaní. Zmluvné dojednania nepredstavujú samostatný dokument oddelený od Zmluvy o revolvingovom úvere, ale jej technickú časť. Z ustanovení článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník (žalobca) oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru, pričom deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z.; na podporu svojich tvrdení poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/111/2014, ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý poukázal na zrejmy konflikt medzi Smernicou 2008/48/ES a zákonom č. 129/2010 Z.z., čo však neznamena, že sa má automaticky, bez ďalšieho, uplatniť Smernica pred vnútroštátnym právom. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ platí na právnu otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami zákaz horizontálneho priameho účinku a vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z.z. v časti členenia splátok na istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok; podporne odcitoval časť rozsudku Krajského súdu Prešove sp. zn. 7Co/96/2017 zo dňa 12.12.2017. Vo vzťahu k požiadavke uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru argumentoval tým, že spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Gramatickým rozlišovaním pojmov „termín“ a „dátum“ tak, ako to uviedol žalovaný v podanom odvolaní, videl žalobca len pokus vyhnúť sa zodpovednosti za uzatvorenie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej absentujú zákonom požadované náležitosti. Odkaz v zmluvných dojednaniach ohľadom budúceho zaslania splátkového kalendára rovnako nepovažoval za splnenie požiadavky uvedenia údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a Oznámenie dodávateľa o schválení úveru dlžníkovi nepovažoval za súčasť Zmluvy, nakoľko bolo predmetné oznámenie žalobcovi ako spotrebiteľovi doručené až po uzatvorení Zmluvy a nie pri jej podpisovaní. K zákonnej požiadavke uvedenia RPMN uviedol, že uvedený údaj musí byť v zmysle zákona vymedzený presne a jasne; v danom prípade nebola výška RPMN uvedená pravdivo ani jasne, v čom videl žalobca zrejme porušenie § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z.. S poukazom na uvedenú argumentáciu preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a priznal mu (žalobcovi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Žalovaný, ktorému bolo vyjadrenie žalobcu v zmysle § 374 ods. 1 CSP doručené dňa 19.03.2018, zostal nečinný a na zaslané vyjadrenie procesne nereagoval.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku, ktorým okresný súd žalobe vyhovel a vo výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. V nenapadnutej časti zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

8. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia

okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Zmluvný vzťah (Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500036023 zo dňa 25.11.2013) bol v prejednávanej veci uzavretý medzi osobou, ktorá v rámci svojej podnikateľskej činnosti v čase uzavretia zmluvy poskytovala úvery (žalovaný) a fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý úver mimo rámca akejkoľvek obchodnej či inej podnikateľskej činnosti (žalobca). Žalobca mal v zmysle ustanovení zákona v danom právnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a z titulu tohto postavenia požíval zákonom poskytnutú všeobecnú ochranu (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka).

10. Ako správne vyhodnotil prvoinštančný súd, Zmluva o revolvingovom úvere, uzatvorená medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom neobsahovala niektoré z obligatórnych náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o revolvingovom úvere (bližšie odseky 11. až 14. napadnutého rozsudku), následkom čoho je potrebné vzniknutý zmluvný vzťah považovať v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov.

11. Len na podporu správnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu odvolací súd uvádza, že zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy o revolvingovom úvere v ustanovení § 9 ods. 2 taxatívnym spôsobom uvádzal náležitosti, ktoré musí Zmluva o spotrebiteľskom úvere bezvýhradne obsahovať - následkom absencie čo i len jednej v tomto zákonnom ustanovení uvedenej náležitosti je bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy bol v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase jej uzatvorenia aj údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Tento údaj nemožno odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzatvorenia zmluvy a počtu splátok, ale spotrebiteľ musí už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (bližšie napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22.10.2015). Zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi stranami sporu dňa 25.11.2013 však uvedenú obligatórnu náležitosť neobsahovala. Na uvedenom právnom závere nič nemení ani tvrdenie žalovaného produkované v podanom odvolaní o tom, že deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Žalovaný uvedenú listinu v prvoinštančnom konaní, ako ani v konaní pred odvolacím súdom nepredložil a jeho tvrdenia (bez ohľadu na ich právnu relevanciu) zostali len v rovine ničím nepodložených subjektívnych tvrdení.

12. Absencia údajov o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. je sama o sebe dôvodom posudzovania zmluvného vzťahu uzatvoreného medzi sporovými stranami za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., následkom čoho bolo potrebné považovať odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu k nesprávnemu právnomu záveru prvoinštančného súdu o absencii ďalších obligatórnych náležitostí Zmluvy o revolvingovom úvere za bezpredmetné.

13. S prihliadnutím na uvedené a ďalej z dôvodu, že odvolací súd nezistil nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, a to aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá úspechu žalobcu v spore a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

14. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (výrok II.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ako úspešnej strane odvolacieho konania priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške prípadne vzniknutých trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).